

Arrest

nr. 217 943 van 6 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 september 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 november 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MAERTENS, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 april 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 27 september 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest nr. 201.975 van 30 maart 2018 wordt de beslissing van 27 september 2017 vernietigd door de Raad.

Op 27 september 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) opnieuw tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“RECTO BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 4.04.2017 werd ingediend door:

Naam: O.

Voornaam: T.

Nationaliteit: Nigeria

Geboortedatum: 16.10.1982

Geboorteplaats: Agbor Obi

Identificatienummer in het Rijksregister: 82.10.16 466-70 Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene diende op 4.04.2017 een aanvraag gezinshereniging in functie van de belgische onderdaan zijn dhr. R. E. Echter, bij arrest nr. 201.975 van 30.03.2018 (betekend op 4.04.2018) werd de beslissing bijlage 20 dd. 27.09.2017 vernietigd.

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...’ De voorwaarden zoals voorzien in art. 40bis, §2, eerste lid, 2° zijn dus van toepassing op betrokkene.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn Belgische partner, R., E. (48.09.20 097-83) zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene legt volgende documenten voor: - Verklaring wettelijke samenwoning dd. 26.08.2016 - Overzicht USB-stick van de foto's met data van 2015 tot heden + foto's - Model 2ter + onderzoek naar de reële verblijfplaats dd. 20.06.2016

Op basis van de voorgelegde bewijsstukken kan er enerzijds toe besloten worden dat betrokkene reeds 1 jaar officieel gezamenlijk gevestigd zijn en elkaar sinds minstens 2 jaar kennen gedurende dewelke periode zij contacten met elkaar hebben onderhouden. Echter, uit een ten gronde onderzoek van het parket naar de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon is het volgende gebleken:

1. Volgens haar eigen verklaring zou O. T. sedert 2013 illegaal in België verblijven. Ze is niet gekend in de bestanden van DVZ. Ze verkeert in een precair verblijfsrechtelijke situatie.

2. Er zijn meerdere met elkaar overeenstemmende elementen die erop wijzen dat de intentie van minstens één van de partijen, ondanks de geuite wil om wettelijk samen te wonen, enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde. Deze elementen zijn de volgende:

- O. T. is pas in 2013 naar België gekomen, voorheen leefde ze in Nigeria. Ze is 34 jaar jonger dan R. E. Van een man en vrouw die de intentie hebben om een duurzame partnerrelatie op te starten, mag verwacht worden dat ze voldoende tijd hebben genomen om elkaar beter te leren kennen, dat ze goed geïntegreerd zijn in elkaanders sociaal netwerk en dat hun toekomstplannen op elkaar zijn afgestemd. Dit geldt des te meer als er een groot leeftijdsverschil is tussen de partners en ze uit een verschillende cultuur komen. In casu werd de wettelijke samenwoning in een relatief vroeg stadium van de 'relatie' afgesloten, terwijl ze betrekkelijk weinig van elkaar afweten, de man niet geïntegreerd is in het sociale leven van de Afrikaanse vrouw en hun toekomstplannen niet op elkaar zijn afgestemd. Het geheel van deze omstandigheden wijst erop dat de intentie van minstens een van beide partijen kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende. (...).

- R. E. is niet geïntegreerd in het sociale netwerk van O. T. Het lijkt erop dat ze hem afschermt van haar sociale leven terwijl Afrikanen hun partner meestal zeer snel integreren in hun sociaal netwerk (vrienden, kerkgemeenschap die voor hen zeer belangrijk is,...) R. A. verklaart: "T. gaat nu en dan eens naar Antwerpen naar haar vriendinnen, maar dat is beperkt, gemiddeld ergens één maal om de drie weken of zo. Er komen geen vrienden of vriendinnen van haar op bezoek bij ons". Uit de verklaring van O. T. volgt dat ze via haar kerkgemeenschap hier mensen heeft leren kennen. R. E. verklaart: 'ik ben nooit bij haar thuis geweest, ik weet dat het ergens in Antwerpen was en heb er eens naar gevraagd, maar gezien zij hier illegaal was hield ze dit liever privé'.

- Op het ogenblik van de onaangekondigde visitatie, zouden betrokkenen volgens hun verklaringen al ongeveer 5 maanden (van mei 2016 tot 20 oktober 2016) samenwonen, maar er ligt geen dubbelmatras in de slaapkamer (er liggen 2 enkelmatrassen op elkaar in het bed die ze elke avond naast elkaar zouden leggen).

- Voor twee mensen die de intentie zouden hebben om een duurzame partnerrelatie aan te gaan, is het onbegrijpelijk dat R. E. in de veronderstelling verkeert dat O. T. een dochter heeft terwijl dit niet zo is. O. T. verklaart: 'U stelt me dat ik volgens E. ook nog een dochter zou hebben: dat is niet zo, ik heb maar één kind en heb nooit gezegd dat ik een dochter heb, hij begrijpt me soms al eens verkeerd omdat mijn Engels niet perfect is'. R. E. is ook niet goed op de hoogte van het leven van O. T. in Afrika. Hij weet niet in welk jaar T. naar België is gekomen. Hij is er ook niet goed van op de hoogte waar ze de voorbije drie jaar verbleven heeft. Hij verklaart hieromtrent: 'ik weet ook niet waar ze die drie haar geloged heeft, ik weet dat ze hier en daar bij vrienden logeerde. Ze kon overleven door hier en daar klusjes te doen, ondermeer kuiswerk. Ze is ook lid van Baptistenkerk, en kreeg via dat kanaal ook hulp'. O. T. weet niet welk werk R. E. heeft gedaan, hij heeft het verteld maar ze is het vergeten. Ze denkt dat hij ergens in een instituut in de buurt van Lier heeft gewerkt. 'hij heeft me ook verteld dat hij ooit in een café heeft gewerkt in de buurt van het station in Sint-Niklaas'. Hij werkte in de academie als assistent in de zeefdruk afdeling.

- Betrokkenen hebben nog geen concrete afspraken gemaakt omtrent de komst en opvoeding van de 9-jarige zoon van O. T. R. E. weet niet of het de bedoeling is of 'haar kinderen' (terwijl ze maar één kind heeft) op termijn naar België zullen komen of niet. Hij stelt hieromtrent: 'Of het de bedoeling is dat haar kinderen op termijn naar hier komen weet ik niet, we hebben daar nog niet over gesproken en ze heeft dit zelf ook nog niet voorgesteld. Als dat de bedoeling zou zijn heb ik daar niets op tegen, voor zover het financieel haalbaar is natuurlijk'. O. T. verklaart: 'Over de toekomstplannen met mijn zoon hebben we nog niet gesproken: ik kan dat nog niet bespreken zonder dat ik mijn papieren of werk heb. Hij kan niet mij en mijn zoon onderhouden. Ik ben wel van plan om hem naar hier te halen, maar heb dit nog niet met E. of mijn zoon zelf besproken'. Bovendien gist R. E. dat de zoon van O. T. 12 jaar is; terwijl hij nog maar 9 jaar is.

- Betrokkenen legden tegenstrijdige verklaringen af omtrent het gebruik van anticonceptie. E. verklaart: 'als wij seks hebben gebruiken wij voorbehoedsmiddelen, namelijk condooms'. Volgens O. T. gebruiken ze geen anticonceptie, ook geen condooms.

- Betrokkenen leggen tegenstrijdige verklaringen af omtrent de kinderen die O. T. al heeft ontmoet. O. T. stelt dat ze John, Astrid en Eveline al eens heeft ontmoet. R. E. stelt dat enkel Astrid T. al heeft ontmoet en dat de meeste kinderen (dus niet allemaal) op de hoogte zijn van zijn relatie.

- Een leeftijdsverschil is geen beletsel is wanneer de overige vooruitzichten veelbelovend zijn om een duurzame partnerrelatie tot stand te brengen. Binnen de relatie met de oudere man (R. E. is heden 68 jaar) is er voor de vrouw weinig tot geen perspectief op het stichten van een gezin hetgeen haaks staat op het feit dat hijzelf uit een gemeenschap komt waarin kinderen niet zijn weg te denken en zijzelf een kinderwens heeft. Ook hebben betrokkenen dit onderwerp nog niet grondig besproken. R. E. verklaart: 'ik weet dat T. nog een kinderwens heeft, dat is al eens ter sprake gekomen en als ik jonger was zou ik daar zeker geen bezwaar tegen hebben, maar ik vrees dat ik daar te oud voor ben. We hebben eigenlijk nog niet grondig over dit onderwerp gesproken'. O. T. verklaart hieromtrent: 'Wij willen samenleven en huwelijk op termijn. Ik zou graag op termijn mijn zoon naar hier halen, ik weet niet wat

hij daarover denkt, we moeten daar nog over praten. Als hij dat wil, zou ik nog graag een kind willen met hem. We hebben daar al meerdere keren over gepraat, maar hij heeft er nog niet echt een antwoord op gegeven'.

Uit het geheel van de hierboven opgesomde vaststellingen bij het onderzoek ten gronde betreffende de relatie en de wederzijdse intenties, moet worden vastgesteld dat de wettelijke samenwoning tussen betrokkene en de referentiepersoon helemaal niet gestoeld is op een duurzame en stabiele liefdesrelatie. Om van een duurzame en stabiele relatie te kunnen spreken zou toch mogen verwacht worden dat mensen elkaar goed kennen, elkaars vrienden en familie kennen (voor zover ze zich in België bevinden), overeenstemming hebben over hun toekomstplannen, enz ... daar doen enkele foto's waaruit blijkt dat ze elkaar eens goed vastpakken en eens naar Gent, Sint-Niklaas e.d. zijn geweest geen afbreuk aan, evenmin als de officiële samenwoning terwijl betrokkenen geen gemeenschappelijk sociaal leven hebben. De dienst vreemdelingenzaken betwist niet dat de wettelijke samenwoning geregistreerd werd, en betrokkene en de referentiepersoon al minstens 1 jaar officieel samenwonend zijn, echter uit onderzoek is gebleken dat betrokkenen geen partnerrelatie onderhouden zoals gesteld in artikel 40bis §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 40bis, § 2, 2° a) van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, en van de materiële motiveringsplicht. Verder verwijt de verwerende partij de verzoekende partij bevoegdheidsoverschrijding.

De verzoekende partij licht het eerste middel als volgt toe:

"Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d. 27.09.2018) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoekster naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

Artikel 40bis Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“ § 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

[...]"

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

In casu is de bestreden beslissing van 27 september 2018 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.).

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast:

PUNT A: - dat verzoekster niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat de Procureur des Konings op 22/12/2016 negatief adviseerde nopens de registratie van de wettelijke samenwoning tussen verzoekster en haar partner;

PUNT B: - dat blijkbaar volgens de Dienst Vreemdelingenzaken (lees: verweerder) verzoekster dan ook niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

PUNT C: - dat verwerende partij erkent en vaststelt dat betrokkene (lees: verzoekster en haar partner) reeds 1 jaar officieel gezamenlijk gevestigd zijn en elkaar minstens 2 jaar kennen gedurende dewelke zij contacten met elkaar hebben onderhouden. Dat verwerende partij de registratie van de wettelijke samenwoning niet betwist en betrokkene (lees: verzoekster) en de referentiepersoon al minstens 1 jaar officieel samenwonend zijn.

Ten eerste dient vastgesteld te worden dat de andere voorwaarden van de procedure gezinshereniging niet worden betwist door verwerende partij zodat kan aangenomen worden dat aan deze voorwaarden is voldaan door verzoekster en haar Belgische partner.

Ten tweede moet gemeld worden dat het hier gaat om een procedure gezinshereniging op basis van een voor de Belgische Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Sint-Niklaas afgesloten en geregistreerde wettelijke samenwoning van 26/08/2016. Dat in de procedure onderzoek naar een vermeende "schijnwettelijke samenwoning" het Openbaar Ministerie slechts een adviserende rol heeft en zoals iedereen weet, is het advies van het Openbaar Ministerie niet bindend. De uiteindelijke beslissing ligt bij de ambtenaar. In casu was er een negatief advies, die de ambtenaar niet heeft opgevolgd en toch de wettelijke samenwoning heeft geregistreerd. Hij (lees: de ambtenaar) is niet verplicht het negatief advies op te volgen. Na de tussenkomst van het arrest van de Raad van 30/03/2018, stelt verwerende partij plots dat zij het bestaan en de registratie van die wettelijke samenwoning niet betwist. Dit doet verwerende partij pas nadat de Raad de bevoegdheidsoverschrijding van verwerende partij manifest heeft vastgesteld.

In essentie (ten derde) weigert verwerende partij opnieuw het verblijf van verzoekster omdat zij het advies van de Procureur van 22/12/2016 volgen en simpelweg verwijzen naar artikel 40bis § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, waaraan niet zou voldaan zijn, terwijl bij nader onderzoek van de bestreden

beslissing blijkt dat verwerende partij uiting geeft van haar frustratie, nadat zij zelf het “voldaan zijn” van zelfs twee van de drie voorwaarden op grond waarvan met in het Belgische recht (Vreemdelingenrecht) kan spreken van een duurzame en stabiele partnerrelatie (artikel 40bis § 2, 2° van de Vreemdelingenwet).

WAT PUNT A BETREFT:

Uit het administratief dossier blijkt kortom dat verwerende partij verzoekster haar verblijf initieel weigerde omdat verwerende partij in essentie het advies van de Procureur des Konings van 22/12/2016 volgt en met andere woorden weigert de verklaring van wettelijke samenwoning te ERKENNEN (zonder het expressis verbis met die woorden te benoemen).

Hierbij verwijst verwerende partij naar het advies van de Procureur des Konings inzake de al dan niet registratie van de wettelijke samenwoning. Na tussenkomst van het arrest van de Raad van 30/03/2018, stelt verwerende partij thans dat zij het bestaan van de wettelijke samenwoning erkent, doch de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie niet zou zijn aangetoond.

Verwerende partij diende conform artikel 40bis van de Vreemdelingenwet na te gaan of partners “een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie” kunnen aantonen.

WAT PUNTEN B en C BETREFT:

In essentie weigert verwerende partij het verblijf van verzoekster louter en alleen omdat zij menen te kunnen stellen dat verzoekster dan ook niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Ten eerste kan verwezen worden naar de inhoud van de bestreden beslissing om vast te stellen dat verwerende partij thans de registratie en het bestaan van de wettelijke samenwoning niet langer betwist.

Ten tweede kan verwezen worden naar artikel 40bis § 2, 2° van de Vreemdelingenwet dewelke het volgende stelt:

“[...]”

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; [...]”

Artikel 40bis § 2, 2° , a) Vreemdelingenwet stelt duidelijk dat “het duurzaam karakter van (deze) relatie is aangetoond, wanneer:

1) indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel

2) indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten

met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel

3) indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

Verwerende partij gaat voorbij aan deze objectieve wettelijke elementen en weigert manifest een de vastgestelde duurzaamheid en stabiliteit van de relatie van verzoekster en haar partner te erkennen en verwijst daarvoor ten onrechte naar het advies van de Procureur des Konings van Gent van 22/12/2016.

Verwerende partij heeft in casu enkel de wettelijke bevoegdheid na te gaan of partijen een duurzame en stabiele relatie hebben conform artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en heeft geen bevoegdheid een uitspraak te doen buiten de wettelijke richtlijnen die in artikel 40bis § 2, 2° a) van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij heeft duidelijk haar bevoegdheid overschreden.

Opvallender nog is dat verwerende partij tot tweemaal toe erkent dat verzoekster (en haar partner) voldoen (op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, i.e.: 27/09/2018) aan minstens 2 van de 3 alternatieve voorwaarden, waarvan artikel 40bis § 2 van de Vreemdelingenwet, stelt dat indien één van deze alternatieve voorwaarden aanwezig is, het duurzaam een stabiel karakter van de partnerrelatie IS aangetoond (lees: artikel 40bis § 2, 2°, a) Vreemdelingenwet).

Zo stelt verwerende partij ontegensprekelijk het “voldaan zijn” van deze voorwaarden letterlijk vast:
[...]

[...]

Immers, louter verwijzen naar het advies van de Procureur (met de knip-en-plak techniek) en naar artikel 40bis § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, is op zich onvoldoende, laat staan afdoende en schendt alle in het eerste middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Verzoekster meent dat verwerende partij – bij de uitoefening van haar bevoegdheid — kennelijk onredelijk en bijgevolg onzorgvuldig handelde. Immers, de “motivering” van verwerende partij wat dit onderdeel betreft, faalt in rechte en in feite en schendt alle in het eerste middel aangehaalde bepalingen en beginselen. Meer nog, verwerende partij is zelf haar wettelijke bevoegdheid te buiten gegaan en maakt zich opnieuw schuldig aan bevoegdheidsoverschrijding. Het voor verzoekster niet duidelijk welke rechtsgrond verwerende partij hanteert (of zelfs kan hanteren) om het verblijf van verzoekster te weigeren.

Dat verwerende partij faalt in feite en in rechte.

Ondanks deze gegevens beslist verwerende partij om het verblijf te weigeren.

Om al deze redenen, dient de bestreden beslissing vernietigd te worden, en verzoekt verzoekster de Raad om toepassing te willen maken van de schriftelijke procedure (artikel 39/73 Vreemdelingenwet) , nu het voor verzoekster duidelijk is dat verwerende partij het dossier van verzoekster wenst te rekken in de tijd.

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“In een eerste middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, artikel 40bis §2, 2° en artikel 62 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheds- en redelijkheidsbeginsel, de motiveringsplicht en bevoegdheidsoverschrijding.

Verzoekster betoogt in essentie dat zij voldoet aan de in artikel 40bis §2, 2° van de vreemdelingenwet vermelde voorwaarden. Zij woonde sedert minstens 1 jaar voorafgaand aan de aanvraag samen met haar Belgische partner en bovendien kennen zij elkaar reeds minstens 2 jaar. Zij onderhouden een duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40bis §2, 2° van de vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 40bis §2, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

De ratio legis van deze bepaling is erin gelegen de gezinshereniging tussen enerzijds een Belg en anderzijds een derdelander te organiseren in zoverre zij een duurzame en stabiele liefdesrelatie onderhouden; een partnerrelatie. Het loutere feit dat de wettelijke samenwoning werd geregistreerd om technische redenen doet geen afbreuk aan het feit dat de relatie, zoals afdoende blijkt uit elementen uit het administratief dossier, louter en alleen tot doel heeft een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen voor verzoekster. Zulks werd vastgesteld na een grondig onderzoek door de Procureur des Konings, die in zijn advies onder meer volgende frappante elementen vaststelt:

-een leeftijdsverschil van 34 jaar;

-zij weten amper iets over mekaars netwerk, privéleven of toekomstplannen;

-zij leggen tegenstrijdige verklaringen af over het al dan niet gebruik van anticonceptiemiddelen;

-(...).

Het is derhalve geenszins kennelijk onredelijk om uit het negatief advies van de Procureur des Konings af te leiden dat de relatie enkel en alleen een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoekster beoogt. Dit vaststellende, kan verwerende partij alleen maar concluderen dat verzoekster inderdaad niet voldoet aan de voorwaarden van een partnerrelatie zoals voorzien in artikel 40bis §2 2° van de vreemdelingenwet.

Anders oordelen zou indruisen tegen de uitdrukkelijke wil van de wetgever. Het kan immers nooit de bedoeling van de wetgever geweest zijn dat personen die, hoewel zij voldoen aan de formele voorwaarden van artikel 40bis §2,2° van de vreemdelingenwet, m.n. in casu reeds minstens 1 jaar samenwonen voorafgaand aan de aanvraag en/of mekaar minstens 2 jaar kennen, doch enkel en alleen een verblijfsrechtelijk voordeel nastreven met de relatie, in aanmerking zouden kunnen komen voor een verblijfsrecht op basis van die relatie.

Uit de voorbereidende werken is gebleken dat het de bedoeling van de wetgever was om, onder bepaalde voorwaarden hetzelfde regime te creëren als datgene dat geldt voor de echtgenoot van een vreemdeling om zo tegemoet te komen aan een maatschappelijke evolutie ((De Kamer, 51/2845 p. 40). Het stichten van een duurzame levensgemeenschap ligt derhalve aan de basis van de invoering van artikel 40bis §2, 2° van de vreemdelingenwet.

De louter om technische redenen geregistreerde wettelijke samenwoning, doet daar geen afbreuk aan.

Het staat vast dat de geregistreerde wettelijke samenwoning niet gestoeld is op een stabiele en duurzame relatie.

Verzoekster kan om die reden niet beschouwd worden als een familielid van een Belg in de zin van artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond."

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt in haar eerste middel onder meer dat de verwerende partij erkent en vaststelt dat de verzoekende partij en haar partner reeds 1 jaar officieel gezamenlijk gevestigd zijn en elkaar minstens 2 jaar kennen gedurende dewelke zij contacten met elkaar hebben onderhouden. De verzoekende partij stelt verder dat de verwerende partij de registratie van de wettelijke samenwoning niet betwist. De verzoekende partij stelt verder vast dat bij nader onderzoek van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij uiting geeft van haar frustratie, nadat zij zelf het "voldaan zijn" van zelfs twee van de drie voorwaarden op grond waarvan men in het Belgische recht (vreemdelingenrecht) kan spreken van een duurzame en stabiele partnerrelatie (artikel 40bis § 2, 2° van de vreemdelingenwet). In essentie weigert de verwerende partij het verblijf van de verzoekende partij volgens haar louter en alleen omdat zij meent te kunnen stellen dat de verzoekende partij dan ook niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis § 2, 2° van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij betoogt verder dat de verwerende partij voorbijgaat aan deze objectieve wettelijke elementen en manifest weigert de vastgestelde duurzaamheid en stabiliteit van de relatie van de verzoekende partij en haar partner te erkennen en daarvoor ten onrechte verwijst naar het advies van de Procureur des Konings van Gent van 22 december 2016. Volgens de verzoekende partij heeft de verwerende partij in casu enkel de wettelijke bevoegdheid na te gaan of de partijen een duurzame en stabiele relatie hebben conform artikel 40bis van de vreemdelingenwet, maar heeft zij niet de bevoegdheid een uitspraak te doen buiten de wettelijke richtlijnen die in artikel 40bis § 2, 2° a) van de vreemdelingenwet vervat liggen. Opvallender is volgens de verzoekende partij nog dat de verwerende partij tot tweemaal toe erkent dat de verzoekende partij en haar partner op het moment van de bestreden beslissing voldoen aan minstens 2 van de 3 alternatieve voorwaarden, waarvan artikel 40bis § 2 van de vreemdelingenwet stelt dat indien één van deze alternatieve voorwaarden aanwezig is, het duurzaam een stabiel karakter van de partnerrelatie is aangetoond.

Eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de verwerende partij aan de verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden weigert omdat zij van mening is dat zij niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar Belgische partner, de heer R. E. zoals vereist door artikel 40bis, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, 2°, a) van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing expliciet de volgende motieven opgenomen:

“Op basis van de voorgelegde bewijsstukken kan er enerzijds toe besloten worden dat betrokkene reeds 1 jaar officieel gezamenlijk gevestigd zijn en elkaar sinds minstens 2 jaar kennen gedurende dewelke periode zij contacten met elkaar hebben onderhouden. Echter, uit een ten gronde onderzoek van het parket naar de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon is het volgende gebleken:

1. Volgens haar eigen verklaring zou O. T. sedert 2013 illegaal in België verblijven. Ze is niet gekend in de bestanden van DVZ. Ze verkeert in een precair verblijfsrechtelijke situatie.

2. Er zijn meerdere met elkaar overeenstemmende elementen die erop wijzen dat de intentie van minstens één van de partijen, ondanks de geuite wil om wettelijk samen te wonen, enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde. Deze elementen zijn de volgende: (...) Uit het geheel van de hierboven opgesomde vaststellingen bij het

onderzoek ten gronde betreffende de relatie en de wederzijdse intenties, moet worden vastgesteld dat de wettelijke samenwoning tussen betrokkene en de referentiepersoon helemaal niet gestoeld is op een duurzame en stabiele liefdesrelatie.”

Uit voormelde motieven blijkt dat de verwerende partij uitdrukkelijk verwijst naar de bewoordingen van artikel 40bis, § 2, 2° a) van de vreemdelingenwet, en toegeeft dat de verzoekende partij reeds 1 jaar officieel gezamenlijk gevestigd is met haar partner en zij elkaar sinds minstens 2 jaar kennen gedurende dewelke periode zij contacten met elkaar hebben onderhouden. De verwerende partij verduidelijkt dit motief in de nota met opmerkingen waar zij stelt dat *“Het immers nooit de bedoeling van de wetgever (kan) geweest zijn dat personen die, hoewel zij voldoen aan de formele voorwaarden van artikel 40bis §2, 2° van de vreemdelingenwet, m.n. in casu reeds minstens 1 jaar samenwonen voorafgaand aan de aanvraag en/of mekaar minstens 2 jaar kennen, doch enkel en alleen een verblijfsrechtelijk voordeel nastreven met de relatie, in aanmerking zouden kunnen komen voor een verblijfsrecht op basis van die relatie”*. Uit deze bewoordingen in de nota met opmerkingen blijkt dat de verwerende partij met voornoemde motieven van de bestreden beslissing inderdaad bedoelde dat de verzoekende partij voldoet aan de in artikel 40bis, § 2, 2°, a), tweede lid, eerste en tweede streepje bedoelde voorwaarden, zelfs al gebruikte de verwerende partij in de bestreden beslissing niet expliciet de bewoordingen *“voorafgaand aan de aanvraag”*, zoals bepaald bij artikel 40bis, § 2, 2° a), tweede lid, eerste en tweede streepje van de vreemdelingenwet.

Hoewel de Raad opmerkt dat de verwerende partij in de nota met opmerkingen verwijst naar de voorbereidende werken van de vreemdelingenwet om een uitlegging te geven aan de volgens haar ratio legis van artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet, kan de Raad enkel vaststellen dat artikel 40bis, § 2, 2°, a) van de vreemdelingenwet klaar en duidelijk is en geen enkele interpretatie behoeft. Om die reden is de verwijzing naar de voorbereidende werken dan ook niet relevant. Artikel 40bis, § 2, 2°, a) van de vreemdelingenwet bepaalt duidelijk dat het duurzaam en stabiel karakter van de relatie is aangetoond indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond, of indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. Welnu, de verwerende partij heeft in de bestreden beslissing expliciet vastgesteld, en heeft in de nota met opmerkingen uitdrukkelijk bevestigd, dat de verzoekende partij zich in deze voorwaarden bevindt. De Raad moet dan ook vaststellen dat de verwerende partij in casu niet anders kon dan vaststellen dat het duurzaam en stabiel karakter van de relatie tussen de verzoekende partij en haar partner aangetoond is. Het feit dat de verwerende partij omwille van andere redenen, zoals in casu bijvoorbeeld het negatief advies van de Procureur des Konings, van oordeel is dat er in casu toch geen sprake zou zijn van een duurzame en stabiele relatie is dan ook irrelevant. Zoals de verzoekende partij terecht opmerkt is er in casu sprake van een voor de Belgische Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Sint-Niklaas afgesloten en geregistreerde wettelijke samenwoning van 26/08/2016 en dit ondanks het negatief advies van het Parket, dat niet werd gevolgd. Nergens blijkt uit de stukken van het dossier dat de wettelijke samenwoning op heden werd nietig verklaard of dat de nietigheid van deze wettelijke samenwoning werd gevorderd. Door in de gegeven omstandigheden te oordelen dat de verzoekende partij niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar Belgische partner terwijl zij tegelijk toegeeft dat de verzoekende partij zich bevindt in de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 2°, a), eerste en tweede streepje van de vreemdelingenwet, schendt de verwerende partij artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 september 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU